

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

- a) přehled činnosti v oblasti kultury a umění za příslušný kalendářní rok,
- b) přehled finančního majetku získaného v příslušném kalendářním roce
 - z dotací a grantů z veřejných finančních prostředků
 - z darů a jiných příspěvků
 - z vlastní činnosti v oblasti kultury a umění
 - z podnikání mimo oblast kultury a umění (popř. z vedlejší či doplňkové činnosti)
- c) položkový přehled příjmů a výdajů v příslušném kalendářním roce

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

PŘEHLED ČINNOSTI V OBLASTI KULTURY ZA ROK 2016

V roce 2016 soubor DOT504 navázal na silnou tvůrčí spolupráci s choreografickým tandemem Jozef Fruček a Linda Kapetanea (RootLessRoot Company, SK/GR) s představením *You are not the one who shall live long* (premiéra listopad 2016). Vedle vzniku tohoto nového představení se soubor nadále věnoval zejména úspěšným reprízám představení *Collective Loss of Memory a Physical Jerks*. Podařilo se prezentovat naši tvorbu v Čechách i v zahraničí.

Během roku 2016 se také díky spolupráci se zahraničními tanečníky věnoval **DOT504** edukativní činnosti formou pořádaných workshopů, vesměs konaných ve spolupráci se studiem Dance Perfect.

Činnost **DOT504** tak v roce 2016 pokračovala úspěšně. Vzhledem k získanému ocenění na České Taneční Platformě v roce 2015 se podařilo zorganizovat významná vystoupení na prestižních zahraničních festivalech – One Dance Week v Plovdivu, ARC Festival Atény & BE Festival Birmingham. V jednání jsou vystoupení na festivalech v Palermu, Bologni, Jeruzalémě, Lipsku, Sarajevu a Polsku.

Nový projekt DOT504 v roce 2016 *You are not the one who shall live long*

Chtějí po vás vysvětlení.
Chtějí znát smysl, záměr, pojetí.
Ale není tu nic.
Vše vychází z ničeho
a není co vysvětlovat.
Vyjma toho, že
co děláme,
co existuje,
kým jsme,
se stále mění.

To, co děláme, to nejsme my.
Přichází to k nám
odněkud a odnikud.
Nikdo neví, co to je.

Co to je?

Jozef Fruček, Linda Kapetanea

Koncept & choreografie: Jozef Fruček & Linda Kapetanea (RootLessRoot Company)
Účinkují: DOT504 Dance Company – Nathan Jardin (BE), Hyaejin Lee (KR), Pavel Mašek (CZ), Knut Vikstrøm Precht (SE)
Světelný design: Periklis Mathiellis
Hudba a zvukový design: mastroKristo
Kostýmní koncept: Linda Kapetanea
Design a realizace kostýmů: Kristina Nováková Záveská
Premiéra: 23. listopadu 2016, Jatka78, Praha

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Umělecký ředitel DOT504:	Mgr. Lenka Ottová
Vedoucí produkce:	Klára Elšíková
Producent:	© DOT504 Dance Company 2016
Koproducent:	Jatka78
Fotografie:	Petr Otta © 2016
Visuál projektu:	Mike Rafail © 2016
Délka představení:	60 min.
Upozornění:	Představení je určeno návštěvníkům od 15 let.

PŘEHLED UVÁDĚNÉHO REPERTOÁRU DOT504 V ROCE 2016

Collective Loss of Memory

„S pěticí výjimečných tanečníků se ponoříme do nesmírně silného sociálního jevu, kterým je jedno z nejzvláštnějších potěšení lidstva - zabít a účastnit se násilí. Toto téma každodenní zkušenosti budeme zkoumat prostřednictvím dějin umění, zejména prostřednictvím jeho výskytu ve výtvarném umění a kulturní kritice. Bude to studie provokace, která se netýká zjevného, ale zkoumá jemné aspekty vývoje lidského chování a také to, jakými evolučními tlaky lidstvo prošlo a prochází v současném bezprecedentním způsobu života, jenž je orientován pouze na uspokojování momentálních sobeckých potěšení.“

(Linda & Jozef)

Koncept a choreografie:	Jozef Fruček & Linda Kapetanea [RootLessRoot Company] SK/GR
Účinkují:	Nathan Jardin (B), Joona Kaakinen (FI/JP), Knut Vikström Precht (SW), Dano Raček (SK), Tom Weksler (IL)
Hudba:	Vassilis Mantzoukis
Scéna:	Jozef Fruček
Světelný design:	David Prokopič
Kostýmy:	Lenka Kovaříková
Koncept kostýmů:	Linda Kapetanea
Umělecký ředitel DOT504:	Mgr. Lenka Ottová
Producent:	© DOT504 Dance Company 2014
Koprodukce:	Tanec Praha
Produkce:	Claudie Nasliová
Foto:	Petr Otta
Umělecké vedení souboru:	Lenka Ottová

Tento projekt získal ocenění **Inscenaci roku 2015** a **Cenu diváka DOT504** na České Taneční Platformě, pořádané **Tancem Praha**.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

PŘEHLED PŘEDSTAVENÍ 2016

Collective Loss of Memory (CLOM): 60 minut

Physical Jerks (PJ): 60 minut

You are not the one, who shall live long (YANTO): 60 minut

PJ	29. 2.	20:00	divadlo Ponec
CLOM	30. 3.	20:00	divadlo Ponec
PJ	31. 3.	20:00	divadlo Ponec
PJ	1. 4.	16:00	Dance Perfect – představení pro děti
PJ	2. 4.	16:00	Dance Perfect – představení pro děti
CLOM	23. 4.	19:00	Nové Divadlo, Plzeň, Aerowaves festival
CLOM	25. 4.	20:00	divadlo Ponec, Česká taneční platforma
PJ	26. 4.	20:00	divadlo Ponec
CLOM	18. 5.	21:15	Teatro Astra, Torino, Interplay festival
CLOM	27. 5.	22:00	Syxrono Theatre, Atény, ARC For Dance Festival
CLOM	5. 6.	18:00	Divadlo Oskara Nedbala Tábor, Tanec Praha
CLOM	7. 6.	20:00	Divadlo 29, Pardubice, Tanec Praha
CLOM	8. 6.	20:00	HaDivadlo, Brno, Tanec Praha
CLOM	21. 6.	19:00	Repertory Theatre, Birmingham, BE Festival
Ukázka z tvorby DOT504	27. 6.	18:00	Salesiánské divadlo
Ukázka z tvorby DOT504	28. 6.	18:00	Salesiánské divadlo
Ukázka z tvorby DOT504	29. 6.	18:00	Salesiánské divadlo
PJ	7. 10.	16:00	Dance Perfect – představení pro děti
PJ	8. 10.	16:00	Dance Perfect – představení pro děti
PJ	9. 10.	19:30	Studio Alta
CLOM	15. 10.	20:00	divadlo Ponec
CLOM	17. 10.	19:30	One Dance Week Festival, Plovdiv
YANTO	19. 11.	21:45	Jatka78, Noc Divadel
YANTO	22. 11.	19:30	Jatka78, veřejná gener. zkouška
YANTO	23. 11.	19:30	Jatka 78, premiéra

Workshopy DOT504 2015

15.3.2015 / workshop / Dance Perfect, Praha - Tom Weksler

26.4.2015 / workshop / Dance Perfect, Praha - Dano Raček

11.6.2015 / workshop / Ostrava - Dano Raček

13.9.2015 / workshop / Dance Perfect, Praha - Paul Blackman

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016 (pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

LEKCE PRO PROFESIONÁLNÍ TANEČNÍKY 2015

v roce 2015 soubor poskytl 75 veřejných lekcí pro profesionály ve studiu DANCE PERFECT. (Vždy každé pondělí a středu – mimo letní měsíce):

pondělí / 10:00-11:30 / balet / Zuzana Hrzalová

středa / 10:00-11:30 / balet / Nina Brzorádová

KRITIKY

Kritiky k představení Collective Loss of Memory

DOT504 prošli očištnou katarzí násilím. Mimořádně děsivou

Jakub Novák, 22.10.2014, magazin.aktualne.cz

Představení **COLLECTIVE LOSS OF MEMORY** choreografů Jozefa Fručka a Lindy Kapetaney kvalitativně přesahuje většinu běžné tuzemské produkce – je intenzivní, chytré a přitom dobře srozumitelné.

Glosa

Začneme otřepaným klišé – DOT504 je mrtvý, ať žije DOT504. Po kolapsu s předchozím projektem Bouchačka, který mnoho lidí nevidělo už čistě proto, že se naštěstí prakticky okamžitě přestal hrát, zažila tato skupina očištnou katarzi. Do nového života vstoupila skutečně fenomenálně – představení **Collective Loss of Memory** choreografů Jozefa Fručka a Lindy Kapetaney (RootLessRoot Company) totiž kvalitativně přesahuje většinu běžné tuzemské produkce – je intenzivní, chytré a přitom dobře srozumitelné.

Zpracovávané téma je přitom na jednu stranu – alespoň pro společnost zvyklou na každodenní zprávy o stovkách mrtvých a zraněných v desítkách větších či menších a naprosto zbytečných konfliktů – poměrně nezajímavé. Hm, násilí a zabíjení. Ještě něco? Ještě něco, co jsme doposud neviděli nebo nevěděli z vlastní zkušenosti sami?

Hrůza, zlo i humor

Ano - autorům se velmi dobře podařilo najít způsob, jak toto téma podat divákům, způsob, v němž hrůza a zlo balancuje humor a výtečné pohybové sekvence, kterým nechybí dynamika. Občasné nedostatky týkající se občas nepříliš kreativních pohybových variací dostatečně vyrovnává fakt, že přicházejí ve správný moment a jednoduše sedí - jejich souslednost je ukázková.

Mezinárodní skupina tanečníků (Belgičan Nathan Jardin, finsko-japonský tanečník Joona Kaakinen, Švéd Knut Vikström Precht (SW), Izraelec Tom Weksler a Slovák Dano Raček) vytváří kromě tanečních sekvencí, které místy přecházejí do akrobacie a mísí prvky nového cirkusu, také upřímnou performanci, jež je navzdory své zdánlivé povrchnosti myšlenkově velmi silná a bohatá. A humorná, v neposlední řadě...což vám nakonec přijde docela vhod, i když vás to od nepříjemných pocitů nezachrání.

Pro celé představení, jeho vnímání a koneckonců i pochopení je však naprosto klíčové závěrečné video. Nebudu k němu říkat žádné podrobnosti, protože by byla zbytečná škoda potenciálního diváka připravit o sílu, kterou video ve společnosti pohybu na pódiu drtí diváka a pevnou půdu pod nohama v podobě alespoň částečné iluze o dobru skrytém v lidském charakteru mění v prach.

V některých chvílích jsem si tak třeba říkal - aha, tři sta stop, přepínám, bitva, boj o to, kdo komu šlápne na nohu, kdo komu přinese bolest, dětská verze toho, jak se beztrestně oddávat potěšení z násilí na

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

druhých; závěrečnou scénou jsem byl nicméně vyveden z omylu, dala totiž jednotlivým pohybům a výstupům tanečníků naprosto nezaměnitelné a intenzivní sdělení; šlo o bleskovou myšlenkovou rekonstrukci předchozích několika desítek minut.

Některé pohyby (třeba vítězoslavný postoj Dana Račka se zvedáním ruky), které působily možná zpočátku bizarně, tak poté vyvolávaly svou hrůznou bizarností až strach. Skutečně, zpětně byly některé scény mimořádně děsivé, ačkoliv při prvním zhlédnutí byla hrůza v nich skrytá nepovšimnuta. Šlo o velmi efektní obrat mimořádné síly. Ostatně právě tento „zlom“ je jedním z důvodů, proč na toto představení zajít ještě minimálně jednou – zažít si ho zase „jinak“ v celé své syrovosti a intenzitě.

Beznaděj?

Popravdě jsem krátce po představení cítil tak silnou beznaděj, že jakýkoli další program ten den již prakticky nepřicházel v úvahu. A ona tíha v člověku zůstala i další den (dobře, dny). *Collective Loss of Memory* tak patří k těm představením, z nichž neucítíte neupřímnou radost a pokrytecký smích, ale svou částí ve vás zůstane a přemění se v nesmírně důležitou lekci o tom, že být člověkem není jen dar, ale stejně dobře tak i prokletí. Nikdo neví, co se v něm samém často může skrývat – a právě na to toto představení také poukazuje.

Nakonec se tak má jediná připomínka týká vlastně jen partnera představení – *Collective Loss of Memory* totiž vzniklo pod záštitou izraelského velvyslanectví, což je vzhledem k událostem posledních měsíců (tedy zejména; násilí – jakkoli je mnohdy alibisticky zaštiťováno pojmem „nutné obrany“ – je tu dlouhodobým problémem). A jakkoli je dnes těžké sehnat potřebné prostředky nebo alespoň podporu pro tvorbu ve všech oblastech kultury, mělo by se ke každému takovému spojení přistupovat s rozmyslem, protože podobný krok dokáže zbytečně rozbít myšlenku nebo poselství, které je v tom či onom daném díle přítomné, jednoduše tím, že ho znedůvěryhodní. Což by v tomto případě byla obrovská škoda...

[http://magazin.aktualne.cz/collective-loss-of-](http://magazin.aktualne.cz/collective-loss-of-memory/r~31d215d859b011e49bec0025900fea04/r~c38b233659ea11e4b6d20025900fea04/)

[memory/r~31d215d859b011e49bec0025900fea04/r~c38b233659ea11e4b6d20025900fea04/](http://magazin.aktualne.cz/collective-loss-of-memory/r~31d215d859b011e49bec0025900fea04/r~c38b233659ea11e4b6d20025900fea04/)

DOT504 Dance Company: Collective loss of memory. Režie a choreografie: Jozef Fruček & Linda Kapetanea. Premiéra: 17. a 18. října 2014, Divadlo Ponec, Praha.

Na Václavským Václaváku (No. 7)

Veronika Boušová, 20.10.2014, Divadelní noviny

Premiéra inscenace *Collective Loss of Memory* bezpochyby aspiruje na pomyslný titul Největší událost festivalu 4+4 dny v pohybu. Ke spolupráci s DOT504 se vrátila dvojice choreografů Jozef Fruček a Linda Kapetanea.

Souboj o teritorium nebo o postavení ve smečce je fascinující podívaná. Urostlá těla, hra svalů, geneticky zakódované rituály, poměrování fyzické výbavy, neústupnost v očích a také zbabělost, úslušnost, faleš, pach strachu. Díváte se a nedokážete se odtrhnout – ani navzdory faktu, že v duchu nemilosrdného zákona přírody půjde o život. Kdo bude Alfa a kdo Omega? Ocítáte se v nepochopitelném transu a možná neodvrátíte zrak ani poté, co se tělo poraženého začne zmítat ve smrtelných křečích. Krása krutosti a krutost krásy. Tygr, jelen, vlk, puma... a na konci řetězce homo samec a nesmyslný likvidační útok na nevinného člověka, natočený na video. Ospravedlňuje nás estetika násilí k bezdůvodné agresi?

Anotace označuje *Collective Loss of Memory* za studii provokace, která se netýká zjevného, ale zkoumá jemné aspekty vývoje lidského chování a také to, jakými evolučními tlaky lidstvo prošlo a prochází v současném bezprecedentním způsobu života... Z antropologického hlediska porovnává inscenace rozdíly fyzické, osobnostní, náboženské, sociální, kulturní a etnologické. Mezinárodní obsazení svedlo dohromady pět famózních tanečníků, kteří volně zastupují rozdílná etnika a základní rasové typy.

Výjimečnost choreografie tkví ve vyváženosti mezi pohybovou elegancí a zemitostí. Na hlas a

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

výmluvnost, nejmocnější zbraně dnešních pánů tvorstva, se zaměřují slovní souboje a zápasy o mikrofon. Zdá se, že tanečníci snad ani nemají kosti. Ladné gepardí pohyby, prováděné v dokonalé kolektivní souhře, nabízejí estetický zážitek par excellence a na pozadí holých tmavých stěn se rýsuje každý sebemenší detail. (Nad)samčí agresivní energie je ukotvena v tanečních prvcích, které jsou převzaty z asijských bojových umění a řecko-římského zápasu. Náznaky úderů, úchopů, podmetů, podrazů a kopů dodržují potřebnou razanci, rychlost i onu výše zmíněnou eleganci a zastaví se vždy těsně před tělem protivníka. Nasazené tempo bere dech. Vrcholný moment této interakce představuje „novocirkusové“ artistické číslo. Výskok do výšky a hladký průlet obručí, vytvořenou z rukou Daniela Račeka, čtyři performeři několikrát za sebou opakují – s rozběhem, bez trampolíny, jediného zaváhání a rušivého doteku, přitom tady jde skutečně o milimetry. Další impozantní výstup přináší smrtelný tanec anonymního agresora s anonymní obětí, kdy si oba po celou dobu vzájemně zakrývají obličej jednou rukou.

Charakter scén určuje originální hudba Vassilise Mantzoukise. Monotónní vibrace v úvodu se podobá zvukům vesmíru a doprovází ji opakovaná variace na slova *be a man, many men*. Elektronickou psychedelii střídá temná fuga, rituální bubnování, náznaky folklóru či pijácký rock. První zápas těla na tělo se odehrává mezi plavým dlouhovlasým severanem Tomem a kudrnatým tmavovlasým jižanem Nathanem. Germáni a Římané, Ježíš a Jidáš, křesťanství a židovství – nerozhodné bitvy, smíření a družba, a pak provokace, Jidášova pěst na solaru ukřižovaného, házení čokoládových vajíček po divácích, nové potyčky. Když se dva perou, stává se leaderem třetí, žoviální a samolibý asiát Joona. Buddhistický nadhled a mírumilovná panda na jeho triku skrývají agresora, posměváčka a provokatéra, posedlého naddimenzovaným penisem. Mimochodem, obrázek svého zvířecího ducha nosí na prsou všichni. Joona označuje falus za umělecký artefakt, symbol božství a potence, který západní civilizace vyměnila za mobil a čisté ponožky, z nichž je ostatně tato rekvizita vyrobena. Méně výrazný Daniel zřejmě zastupuje Slovany, pohanství, podlézavou smířlivost a družnost. Z poněkud záhadného, hubeného a nervózního Knuta brzy vycítíme vnitřní nejistotu a s ní spojenou submisivitu, vyvolávající v ostatních touhu po krvi. Na rozdíl od mnoha jiných alternativních projektů s nejednoznačnou interpretací nevybočuje volnější výklad *Collective Loss of Memory* z jistých hranic a končí zcela konkrétním, aktuálním obrazem. V Ponci vznikl umělecký skvost, znepokojivé, provokativní dílo.

DOT504 se strhujícím způsobem vyrovnává se ztrátou paměti

Jana Šajtarová 16.11.2014, generace21.cz - Divadlo, Kultura

Jak správně dramaticky vystavět divadelní kus by se na *Collective Loss of Memory* mohla chodit učit většina tuzemské produkce.

DOT504, profesionální taneční společnost Lenky Ottové, v rámci festivalu 4+4 dny v pohybu uvedla nový projekt s názvem *Collective Loss of Memory*. Inscenace tentokrát veskrze mezinárodní je dílem choreografů Jozefa Fručeka a Řekyně Lindy Kapetaney, kteří dohromady tvoří platformu *RootLessRoot Company*.

Skutečně ne náhodou má představení anglický název. Ten už dopředu divákům vzkazuje, že bez základů angličtiny zůstanou v babylonském zmatení jazyků. Ačkoliv je *Collective Loss of Memory* projektem tanečním, pracuje i s činoherními prvky a mluvené sdělení je k uchopení inscenace klíčové. Pětice tanečníků se postupně představí, jsou jimi Nathan Jardin z Belgie, Joona Kaakinen z Finska, Knut Vikström Precht ze Švýcarska, Slovák Dano Raček a Tom Weksler z Izraele. Inscenaci pak dále vedou jako zábavní show.

Proč, to se divák dozví až na úplném konci – stejně jako pointu celé hry. Do té doby se zatajeným dechem sleduje akrobatické kousky účinkujících a může pouze hledat a odhadovat možné výklady díla. Divadelní poéma na věčné téma násilí. Násilí agresora na oběti, člověka na člověku, násilí pro násilí.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Collective Loss of Memory, v překladu Kolektivní ztráta paměti, pak může upomínat na ztrátu lidskosti ve společnosti. S rostoucím počtem lidí člověk přestává být jednotlivcem a stává se příslušníkem davu, který se chová víceméně pudově. A protože agrese je záležitost pudová, dokážou pak lidé ublížit mnohem více, jsou schopni věcí, jakých by sami schopni nebyli.

Tanečníci předvádějí strhující výkon. Střídají se pomalé scénické pasáže s exponovanou akrobacií, nezapře se ani inspirace cirkusem. Tanečníci přitom na sebe navzájem reagují, ať už pohybem či výrazem tváře, literární linka z představení nevymizí, nesledujeme pouhý tanec. Silné symboly, jako je poloha ukřižovaného Ježíše, mají svůj smysl a nepropadají se do propasti kliše. Video na konci pak ukáže promyšlenost choreografie, která používá a parafrázuje prvky z projekce. Například podivná póza se zvednutou paží Dana Račeka, která nejednomu divákovi musí vrtat hlavou, zpětně nabude svůj smysl. Sugestivní scénická hudba Vassilise Mantzoukise a tanečníky pronášený text, který v některých chvílích s hudbou splývá v jeden celek, doplňují strhující zážitek. Collective Loss of Memory totiž strhujícím a výjimečným zážitkem je.

Výjimečný výkon pak podal zejména (i když rozhodně ne pouze) Nathan Jardin. Přebírá postupně ústřední roli a se svou vysokou štíhlou postavou dokáže vyjádřit chatrnost lidské morálky a křečovitou bolest. Záchvěvy a třes jeho těla plazícího se po zemi zůstanou na sítnici oka ještě dlouhou dobu poté společně s mrazením na zádech.

Co představení vytknout? Snad jen kostýmy, které v duchu moderního tance rezignují na uniformitu, ale nepřinášejí nic navíc. Působí to, jako by tanečníci přišli rovnou ze zkoušky ve funkčním prádle. Lepší volbou by byly spíše kostýmy zdůrazňující každodennost a evokující všední oblečení.

DOT504 s incenací Collective Loss of Memory dokázali zpracovat náročné a silné téma bez přehnaného patosu. Vytvořili projekt, který nutně musí vzbudit pohnutí myslí, aniž by se zaprodali tlačení na city. Svou pečlivě vybroušenou choreografií i celou scénou dopřávají obecenstvu podnět k přemýšlení. A to je koneckonců jeden z nejdůležitějších aspektů umění.

Chcete-li představení navštívit, první repríza se odehraje 21. listopadu v Divadle Ponec. Collective Loss of Memory určitě není projektem, který by se hrál denně, naopak velmi nepravidelně.

Tělo zuřivě toužící (Dvě studie provokace)

Nina Vangeli, Divadelní noviny

... „Tvorba tohoto choreografického tandemu má velkou vnitřní logiku. Základem jejich slovníku je zápasivý pohyb; ten má mnoho podob a proměn. Ovlivnil je jistě i agresivní styl přepadových komand, pěstovaný u Wima Vandekeybuse, který Fručkovy přirozené sklony rozvinul a podpořil. Možná už zde našel svou hlubinnou zuřivost. Našel zde i svého přirozeného partnera – Lindu Kapetaneu z rodu Antigon. Odolná tanečnice mramorové krásy stoicky čelí Fručkově zuřivosti. Není zuřivá, ale neochvějná, když odráží mužskou ruku ... V Collective Loss of Memory (Kolektivní ztrátě paměti) se zkoumá násilí, a muž jako jeho zdroj. Zkoumají se pánské hry, jejich neodbytná soutěživost, nafukující se ega při těchto hrách, šlapání na pedály adrenalinu. Představení vpadá in medias res do rvačky dvou tanečníků na podlaze. Obsazení nového představení je mezinárodní a čistě pánské. Pět tanečníků, typově nesourodých, představuje jakýsi vzorek obecného mladého muže. Tentokrát se na nás toto téma nesnese jako krahujec - jako u předešlého představení, nýbrž se vplíží na scénu jako had. Začne zcela nevinně, prakticky hravě, násilí vzniká jako prodloužení infantilního stavu duše, a celou svou smrtelnou kapacitu vybalí nečekaně až v naprostém závěru, kdy se všechny předešlé pánské „hry“ secknou a osvětlí krátkým dokumentem, promítaným na bílý horizont prázdné scény.

Milosrdné rozmlžení dokumentárního obrazu nás částečně izoluje od toho, abychom se přímo pozvraceli; vidíme scénu brutálního a velmi konkrétního násilí, která nemůže skončit jinak než smrtí oběti. A teprve tímto závěrem se také ozřejmí titul kusu. Jde o netečnost lidí na ulici za bílého dne, těch, kteří jsou na

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

dohled, ale v bezpečné vzdálenosti od gangu a jeho brutálního napadení jedince, sraženého na zem, a mezi nimi je tu dokonce netečný muž, který vyšel právě ze dveří budovy, a ocitl se tak v těsné blízkosti ležící oběti. I skrz mlhu obrazu vidíme jeho jedinou snahu: ztratit se. Skupina mladých tanečníků poté na scéně vytvoří živou choreografickou reprodukci incidentu, která možná znamená definitivní náказu zlem. (Zapomněla jsem dodat, že se i dost nasmějete.)“

DOT504 na SZIGET FESTIVALU |

Budapešť, 15. srpna 2015

Napsal: Tamás Jászay pro RevizorOnline.com

(...) Vyptávání se nevyhne ani živé obecenstvo. Musíme odpovědět mimo jiné na to, zdali je zloba dobrá a potřebná věc a proč nebo nač se zlobíme. Nevědomost a krutost; to jsou snad dvě nejčastější odpovědi v obou představeních, která jsem viděl. A v obou kategoriích podáváme skutečně úctyhodný výkon. Definitivně mě o tom přesvědčuje nesmírně chytré, strhující a skličující představení českého DOT504, Collective Loss of Memory. Inscenace souboru, který sám sebe definuje jako první fyzický taneční divadelní soubor v Česku, měla premiéru loni na podzim a připomíná mezinárodní summit: Koncepti Slováka Jozefa Fručka a Řekyně Lindy Kapetaney prezentuje belgický, finský, švédský, slovenský a izraelský tanečník.

Pět rozdílných mužských typů v naprosto prázdném prostoru vypráví krátký příběh, ale jak! Ať si lámu hlavu, jak lámu, nenapadá mě z dřívější žádné (taneční) představení, při kterém jsem až v posledních sto dvaceti vteřinách pochopil, o čem vlastně byla celá předchozí hodina. Tím samozřejmě vůbec nechci říci, že tak dlouho by se divák bezradně drbal ve vlasech; představení hovoří čistě, ostře, energicky, ale zároveň i tajuplně, protože tak činí v obrazech, které do poslední chvíle neodhalí styčné body, jimiž jsou navzájem spojeny.

Okruh témat navozených na scéně a po chvíli zdánlivě opuštěných se dá zřetelně stanovit: ponejvíce se dozvídáme žertovné, groteskní, vulgární a smyslné detaily o pojmu mužství, o jeho mezích a reprezentačních možnostech. V úvodním obraze dva muži zápasí, tělo proti tělu, a tři se na ně nehybně dívají. Promlouvají o podřízenosti a nadřazenosti svalů napřených navzájem proti sobě, o vážně brané hře, o sportu nechávajícím se prostoupit sexualitou. Jeden z chlapíků přistoupí k mikrofonu a anglicky dlouze opakuje: „Muž. Buď muž. Mužný. Mužně. Buď muž.“ Tanečník jde ke svému dlouhovlasému kolegovi sedícímu na židli, pečlivě mu umyje ruce a nohy, potom mu také navlhčí vlasy, jako by byl u holiče. Z kolegových kalhot vykoukne hezky velký umělý pyj a začne dlouhý monolog o mužnosti, která člověku získává autoritu. Pět mužů si sedá vedle sebe a dokola si podávají mikrofon, lépe řečeno rvou ho jeden druhému z ruky, a jak se publiku krátce představují, slyšíme, který z nich je nejvyšší, který nejměkčí, kdo má nejhezčí vlasy, kdo má největšího... - a tak dále. Narcističtí samci spolu neustále soupeří, nevraží na sebe, poměřují se navzájem a svému okolí, nám, o sobě sugerují obraz, který je bezcenný a lživý.

Ten večer je samý klam a mam: Nevěřme usmívajícím se tvářím, sedí tu proti nám půvabní vrazi. Punčochy s květinovým vzorem a vypracované břišní svaly se navzájem nevylučují, nanejvýš spolu působí trochu nezvykle, a zabití člověka předvedené se širokým úsměvem je už podívaná přímo nepohodlná. Následuje série ironických a satirických výjevů, halasná zábava a diskrétní dotyky, rány a natřásání, kopance a svíjení, rvačka přecházející v tanec nebo třeba z pranice vznikající cirkusová artistická čísla. Jak plyne čas, v divákově hlavě se čím dál tím neodbytněji ozývá otázka: v pořádku, chápu, ale jaký to všechno má účel?

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Ve výborně konstruované inscenaci se solidní strukturou se dá po určitém čase identifikovat nejen tematický vzor, ale i gesta, zvuky a nedořečené věty začínou pomalu vyprávět určitý příběh. Pět tanečnicků neustále vytváří dvojice, avšak jeden vždycky zůstane mimo: Každý se může stát obětí nebo pachatelem. Případně pozorovatelem; tím, kdo se jen dívá, ale do ničeho se neplete. Před katartickým závěrem tanečníci, odstrkávající se navzájem od mikrofonu, vypovídají o něčem, co se nedá vypovědět. Stalo se to 1. června 2008, asi tak v půl šesté odpoledne. Možná jsme na stanici metra, ale možná někde úplně jinde. Dějištěm je velký, ozářený prázdný prostor, ba ne, spíš malá, těsná, temná komůrka - a tak dále až do nekonečna, věty se rozmarně vinou sem a tam a místo odpovědí na otázky jak a proč diváka plynule udržují v nejistotě. Nakonec na nás z jeviště upře smutný zrak vysoký mladík, připomínající téměř až Krista, a několikrát nás důrazně žádá, abychom si zapamatovali jeho tvář. Tomu, co se děje potom, bychom snad ani neuvěřili, kdybychom to neviděli na vlastní oči. Ačkoli přesně tak to je: není krutějšího zvířete nad člověka.

Gender Bender Festival – Bologna

Maurizio Cecconi

Nejsem žádný expert ani fanoušek tanečního umění, takže to, co zde píši, není recenzí na baletní představení.

Přesto však cítím nutkání napsat něco o představení dávaném na závěr 13. Mezinárodního festivalu Gender Bender.

Pět tanečnicků pěti různých národností uvedlo na scénu jásavé, ironické, i poněkud tajemné choreografické představení, jež až na samém konci – který je ohromující – odhaluje vlastní téma svého vyprávění: násilnické sklony mužů.

Jedná se o epizodu z černé kroniky - příběh se udál v Sao Paulo, v Brazílii, a na něm je vystavěno celé probírání kořenů násilí, je zde propírána naše mužská podstata, tedy identita muže charakterizovaná jeho dominantními choutkami.

Nejde tu jen o náhodný případ násilí, jež je vlastní mužské přirozenosti – a já dodávám heterosexuální. Jde o ambiciózní úvahu, která nás přivádí bez dalších průtahů až k samým kořenům patriarchy a dnešní naší doby.

Choreografové Jozef Fruček a Linda Kapetanea vytvořili zasvěcené divadlo s výběrem tanečnicků, kteří kromě toho, že jsou profesionálně výborní, projevují především svou smyslnost. Je to vzrušující prvek, který se snaží naznačit, že násilí nelze jen povrchně odmítat. Vždyť všichni do jisté míry pociťujeme určitou rozkoš z násilí.

Vzrušení, které se zmocňuje diváka, však zde nekončí. Příběh z černé kroniky, o který se jedná, je zaměřen na vypuknutí rvačky, kdy je obětí bezbranný člověk, ležící na zemi a už mrtvý, a na přítomnost náhodných diváků, kteří nehnou prstem, aby zasáhli. Při představení hraje roli "pasivních diváků" publikum, kterému se vlastně klade nevyslovená otázka, mravní imperativ, na který nelze neodpovědět a který mě vede k tomu, abych napsal: "Proč něco neuděláš?"

Otázka násilí a, jak je vidět, kritika jako divadelní cíl, zaměřená na formy divadelního představení, které je sdíleno herci/tanečníky, jež jednájí a mlčícím publikem, které nehnutě přihlíží. Choreografové Jozef

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Fruček a Linda Kapetanea se dle mého názoru snaží naznačit, že představení uvádí na scénu nás všechny, bez výjimky. Nelze tu nikoho vyloučit. Je to spolupachatelství.

Úžasné.

Díky Festivalu za tuto perlu, kterou bych jinak nemohl nikdy objevit, díky centru Cassero LGBT, bez něhož by se festival nekonal, díky divadlu Teatro di Vita, které mu poskytlo prostory, díky kolektivu, který dřel jako málokdo, se zaujetím a s neoddiskutovatelnou profesionalitou.

Aerowaves Springback Pilsen

Květen 2016

How to clap... How to clap when a work ends and you don't want to celebrate? A slow hidden build of violence, a nagging sensation of unease: this is what Collective Loss of Memory throw at you. Virile, cocky, assured men demand the stage. Gravity is no barrier, the air is not distant and unworkable: their bodies assault the space and angrily, seductively, slowly, frantically imprint the air with their leonine pathways. There is no boundary uncrossed. To touch is to wrestle, to play is to bully, to laugh is to mock. And suddenly, we are beyond the theatre; we are put in the lens of a CCTV camera. We witness. We recoil. A body, now pulp, and a blurry figure, gaze averted. Should we have laughed? Should we have enjoyed the ride? Should we now... clap?

Róisín O'Brien @roisintobrien

Furious desires of the body

We are in a war, and every war is war against women and children. RootLessRoot Comp. researches violence and Man as its source, through the language of contemporary dance intertwined with martial arts. Five young unbridled masculine dancers are in control of the Obersturmbannführer Penis. The performance jumps on us like a beast of prey wrestling on the floor and then slithering like a snake. It unveils the games of men, their obsessive competitiveness, blown up egos, their stamping on the pedals of adrenaline and their subliminal homosexuality. Furious desires of the body of Everyman are unchained. And yet the culmination still lies in ambush; it will stampede us like a herd of bulls. Only the merciful filter of the film screen prevents us from vomiting. My reading of the choreographers' message is: Violence is a prolongation of a childish state of mind. And it is extremely contagious.

Nina Vangeli

Five male dancers are questioning who is a man and what is mannerly. The answer can be tricky. Most of the piece they seem like bunch of street kids, joking around, bursting with raw energy and intensive physicality, enjoying a bit rough games and sharing their ironic stance to the world, also in words. Sharp dancing language of urban fighters is aestheticized in poetic manner with fluid, smooth and even soft bodily communication. It's a perfect lesson of group dynamics and captivating urban play of five distinctive characters. Almost till the end when this youngsters in kind of vague dramaturgical line – transition is made mostly in single scene of poetical brawl with hands on face of the defeated – abrupt into harsh violent game, sketching the awakening of potential aggressive impulse into "as if" unavoidable act. Denying the Other is offered in the perspective of victim. Shaking torso says enough and shocking video just adds too much. Overall impression: mixed feelings.

Nika Arhar

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Behind the Arras

<http://www.behindthearras.com/Reviewspr/reviewsPRapr-jul2016/be-festival-review%20BR06-16.html>

BE Festival Birmingham 2016

The evening was contrasted by DOT504, from the Czech Republic. Whilst TiDA looked at the views on women within society, *Collective Loss of Memory* aimed to explore what it meant to be masculine and the concepts around 'manliness'.

It was a hard-hitting piece, especially at the end of their performance. The audience were in fact warned about the use of violence within the piece before it started and there was very good reason for it. As the company presented their findings and exploration into manhood and identity, DOT504 asked the question do we need to be part of a group to feel superior and what happens to those who are already part of a minority group.

The piece is fast paced and physically inspiring. The company is made up of five men who have created their own characters within the piece. We start by seeing two men fighting and grappling each other in high physical embraces. After this happens, they explain who they are and their role within the group. There is a distinct hierarchy and each man is fighting to be on top. They work together as they know that they are stronger as a group, however they still try to maintain their own individual identity.

DOT504 are excellent all round performers. The on stage performance is a mix between Capoeira and Parkour, giving the audience a treat for the eyes with acrobatic sequences and highly physical dances. They are also beautiful storytellers. In some moments of the piece we see choral speeches taking place in which we understand their motif behind their hard-hitting story.

At first they try to become the audience's friend, with charming personas and funny lines. Their excellent display of dance is something to admire, however, their story is indeed very serious. DOT504 have an excellent way of telling us that no matter how friendly or open they seem, there is still a danger to fighting for manhood and the pressures to be a typical man.

The poignant ending was a reflection of this in when, as the piece ended, the audience were so shocked at what was just witnessed that there was a moment of silence for at least a minute before applause. The respect for the company's handling of the sensitive content was extremely raw, and the mood was felt even when the audience was leaving the auditorium. The BE festival runs to 25-06-16.

Elizabeth Halpin

21-06-16

BE Festival Blog

BE Festival 21. – 25. června 2016, Birmingham

From a show about restrictive femininity to another on the dangers of hyper masculinity, fluid shifts between humor and suffering seem to be the order of the evening. In *Collective Loss of Memory*, Czech company DOT504 blur the boundaries between the violent, the comic and the erotic, demonstrating the frightening fragility of such distinctions in our cultural conceptions of "manliness".

The show starts with two men wrestling on the ground while a third looks on serenely until, as in *Piccole Donne*, the tone is suddenly undercut with a surprise admission, "This part of the show is very physical and intellectual, but now..." Now we see the performers introduce themselves with all the sophistication of ten-year-old schoolboys. They show off, mock and hit each other, obsess over sex and mess around with a penis-shaped sock prop. In this context, it seems fairly harmless and we laugh, but it's a fine line

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

between teasing and bullying, happy slaps and real violence, and sexual aggression in theory and in practice, the implications of which the show goes on to explore. In laughing off this early misbehavior, are we in some way complicit in what it might later lead to?

Slapstick, dialogue and direct audience interaction are woven between stunning dance sections. There's a breathtaking precision and control to the performers' movements – a simultaneous strength and lightness as they jump through hoops created by each other's arms and catch each other in mid-air, instantly still. It's all fun and games, perhaps, but also highlights their immense physical power. During a later sequence, one of the men recites a chilling description of what happens to the brain and body during an act of extreme violence or murder: the sense of inner oneness, the loss of ego and control, the idea that nothing makes one feel more alive than holding death in one's hands.

Finally, the performers line up in front of a microphone, taking it in turns to paint a picture of a frantic scene, telling a sort of story, line by line. Told in an abstracted way, it's difficult to get a handle on – funny, even. That is, until we get to see the shocking footage they've been describing.

Urgent, devastating theatre that tackles dangerous social constructions of gender head-on.

Kritiky k představení Physical Jerks

Taneční sonda do světa netrpělivosti se souborem DOT504.

Lucie Kocourková, 18. října 2015, OPERA Plus (operaplus.cz)

Pod hlavičkou souboru **DOT504** vznikl nový projekt, který měl premiéru 17. října v divadle Ponec. Minulou sezonu DOT zabodoval s inscenací *Collective Loss of Memory* (naši recenzi najdete [zde](#)), dílo v čistě mužském a mužném obsazení se stalo Taneční inscenací roku. Letos jako novinku představil duet, který vznikl v mezinárodní koprodukci: v choreografii Paula M Blackmana a Christiane Gouzelis, což je tandem australsko-řecký, účinkuje Belgičan Nathan Jardin a Portugalka Teresa Noronha Feio.

Námět jejich hodinové jevištní existence s názvem *Physical Jerks* je univerzální pro celou současnou společnost. Diváci jsou zváni k nahlédnutí do života dvojice mladých lidí, kteří „*denně trénují a cvičí, aby zůstali zdraví a v dobré formě a chránili tak geny svého těla; ale nejspíš jsou to jen dva pitomci, tančící v rytmu vlastní DNA, co se baví až k smrti*“.

Zahraniční tanečníci, nový tvůrčí tým, ale snad tady působí nějaký kolektivní duch souboru, že máme přece jen pocit, že výsledek odpovídá přesně stylu práce, který soubor DOT504 pěstuje. Jde o taneční až fyzické divadlo, chvílemi civilní, chvílemi surové, využívající na scéně množství rekvizit, pohybuje se od výjevů humorných až po situace na hraně násilí. Ve *Physical Jerks* je snazší nahlížet jednotlivé scény a situace jako divadelní obrazy než jako choreografii.

Kaleidoskop situací mladého páru ukazuje v absurdním světle některé tendence nebo tlaky, které ve svém životě pocítujeme na každodenní bázi. Ne všechny výjevy jsou srozumitelné, a jak napovídá úvodní slovo, tvůrci si dávají záležet, aby setřeli rozdíl mezi vážnou výpovědí a nadsázkou. Hned v úvodu nechají diváky zaposlouchat se do příběhu, z nějž se vyklube mystifikace. Mluvené slovo tady opět pomáhá tanci navodit atmosféru, na druhou stranu jeho užití vzbuzuje otázku proč vlastně. V průběhu inscenace dostane slovo prostor vícekrát. Jednou, když nám dvojice vypravuje o svém prvním setkání, podruhé jde o výpověď mladíka popisujícího absurdní neexistující choroby, jimiž trpí. Diváci se baví, to je jisté, ale...

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Propojení různých žánrů je dnes zcela běžné, ale trochu také hrozí tím, že z nich jednou vytvoří takový kompaktní konglomerát, že v něm původně svébytné prostředky ztratí svou někdejší podobu a svou vlastní schopnost sdílet obsah. Čím více herci hrají tělem, tím slabším nástrojem se stává samotné slovo. Čím více podléháme nutkání doprovázet pohybovou akci textem, tím více naznačujeme, že tanec a pohyb na srozumitelnou výpověď nestačí. Nebo se snažíme používat tanec jako nástroj k vyjádření něčeho, k čemu přirozeně schopnost nemá? Žádný vyjadřovací prostředek totiž není nekonečně univerzální.

Inscenace se drží oblíbeného dramaturgického řešení postmoderního kaleidoskopu, vršení obrazů, které nesměřují od počátku k vyvrcholení, ale skládají se v celek, v němž má každá část rovnoprávné postavení, a ve společném součtu předávají diváctvu svůj vzkaz. Tento systém stále funguje a je diváky přijímán, ačkoli velmi často ústí do stejné situace – konec představení poznáme z toho, že tma v sále trvá déle než při obyčejném blackoutu (s výjimkou inscenací, které dopadnou na diváky takovou silou, že nejsou schopni bezprostřední reakce a nechávají doznívat účinek v tichu).

Tanečníci nás provádí více či méně absurdními situacemi svého partnerského života. Pobíhání z místa na místo a zrychlené trhavé pohyby jsou metaforou naší vlastní uspěchané existence. Jenže – ono je to (a nás také) vlastně baví. Do exaltovanosti a krajního spěchu manévrujeme sami sebe a to zcela dobrovolně. Inscenace se jeví jako podobenství o posedlosti spíše časem než zdravím a fyzickými aktivitami, ačkoli křehká tanečnice se pouští i do variace připomínající hodinu karate nebo kickboxu, po níž zůstane jeviště poseté zbytky polystyrenových plátů, jež pokořila.

Její protějšek je výrazně vyšší, a jakožto zástupce mužské síly ji k výkonům musí motivovat. Téma nemoci je groteskně ztvárněno jako parafráze na stav, který dobře vyjádřil tuším karikaturista Pavel Kantorek, když jedné ze svých postavicek lékařů vložil do úst větu: „*Dnešní věda je tak pokročilá, že zdravý člověk neexistuje.*“ Nathan je svou partnerkou proti své vůli dovléčen na „operační sál“ a obalován kusy molitanu propichovaného špejlemi. V systematickosti Teresiny činnosti je něco tak sugestivního, že pomalu věříme, že toto nevinné počínání způsobuje nedobrovolnému pacientovi fyzickou bolest. V jiné scéně málem dojde mezi partnery k rvačce, zatímco chvíli předtím dováděli za zvuků elektrické kytary jako na rockovém koncertu. To jsou ovšem situace, které by nás v běžném životě nepřekvapily a nemusíme kvůli nim nutně být „cvoci“.

17. 10. 2015, Facebook Ponec, první dojmy z premiéry Physical Jerks

Po představení *Collective Loss of Memory*, na jehož adresu se snesla unisono chvála jak od kritiky, tak diváctva, přichází taneční soubor **DOT504** s inscenací choreografů **Paula Blackmana** (AUS) a **Christiny Gouzelis** (GR) s názvem *Physical Jerks* – vtipnou i vážnou sondou do vztahu dvou fanatiků zdravého životního stylu.

Živelný duet **Teresy Noronhy Feio** (PT) a **Nathana Jardina** (BE), známého právě z *Collective Loss of Memory*, mohou diváci poprvé vidět tuto **sobotu a neděli 17. a 18. 10. od 20.00 na scéně divadla PONEC**.

Denně tvrdě cvičí ve fitku, konzumují výhradně bio potraviny, jsou krásní a v top formě a svět je nádherný. Ale tak jako je dokonalé jablko největším lákadlem pro červy, tak na dokonalé tělo všude číhají nepřátelé, jako jsou bakterie či úrazy. Paranoia je zcela na místě.

Posedlost tělesnou dokonalostí je pochopitelně náhražkou za autentickou existenci. Kritická životní situace je tak zákonitě zastihuje nepřipravené. Kliky, bench press a celá fitness moudrost jsou tvář v tvář skutečným problémům bezmocné.

Můžeme je mít za pitomce, jak naznačuje název, ale to by bylo unáhlené. Ostatně termín physical jerks lze také přeložit jako tělocvik či záškuby. Záměrná mnohoznačnost inscenace dává prostor pro

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

interpretace – kterých může být v zásadě tolik, kolik je diváků – a vtahuje do hry. Blackmanův vzkaz: „Potleskem vyjadřujete podporu. Ale pozor na to, čemu.“ – není varováním, ale výzvou divákovi ke zvýšené pozornosti. Pokud ji vyslyší, bude odměněn.

Právě rozevřená a nedoslovná struktura díla, která se nebojí vážnosti ani zcizovacího efektu, poskytuje možnost autentického zpodobení intimity dvou milenců. Druhá polovina je ochotná absorbovat do sebe nemoc či neduh těla druhého, jako se z rány po uštknutí jedovatého hada saje jed. Jsou naprosto ztraceni, avšak spolu.

Kritiky k premiéře projektu You are not the one who shall live long

Smrt stojí ve tmě

Nina Vangeli, Divadelní Noviny 21/2016, s. 7

*Jedna z optimálních cest, jak nastartovat vnitřní aktivitu, je pochopit, že můžete v kterémkoli okamžiku zemřít, je citát Georgije Gurdžijeva, vysoce zajímavého tanečního mystika počátku 20. století. Tanec a motiv smrti k sobě odjakživa inklinují; tanec má vůbec emocionálně blízko jak k prožitku smrtelnosti, tak i prožitku nesmrtelnosti. Jozef Fruček z řecko-slovenské choreografické dvojice RootLessRoot tento fakt pochopil a prožil, a ve spolupráci s Lindou Kapetaneou vytvořili pro taneční skupinu DOT504 inscenaci s povzbudivým názvem **You Are Not the One Who Shall Live Long** (Ty teda nebudeš žít moc dlouho).*

Fruček nehodlal ponechat na fantazii diváka, o co se s ním chce podělit. Vytvořil texty, které zazní (v angličtině) v průběhu představení. První monolog svěřil Pavlu Maškovi, dlouholetému členu souboru Ultima Vez Wima Vandekeybuse. Stojí u mikrofonu, vysoký, usebraný, hubený, přepadlý. V tmavém formálním obleku přednáší vážně a velmi uvěřitelně Fručkovy myšlenky kroužící kolem smrti. Je to scéna fascinující ve své nehybnosti; je v ní cosi Dostojevského, jako by ta postava stála v noci pod lampou někde v Petěrburgu a rozmýšlela o sebevraždě. A už se k ní také schyluje; respektive tanečník se schyluje – pomalu a dlouze se nachyluje na bok, divně, proti zákonům přitažlivosti, schází se snad takto ze světa? Ano, nepochybně, mladý muž se nachýlí, až pomalu, ale jako magnet přilne obličejem k zemi.

Další obraz, který vystoupil ze tmy, byl také z literatury; komiksové. Neohrabaný robot zanechá za sebou otázku k rozluštění, jak to mají ve zvyku snové obrazy. Tvůrci toto snové vynořování imitují, a tak vyklouznou ze závazku jednoznačného smyslu choreografické výpovědi; poukazují jak na imanenci tanečního aktu, tak na to, že umělec je médium pro vzkazy z neznáma.

RootlessRoot si dávají záležet na exkvizitním obsazení tanečnicků. Vedle Pavla Maška tu figurují belgický tanečník Nathan Jardin a Švéd Knut Vikström Precht, známí nám z předchozí úspěšné taneční inscenace stejné tvůrčí dvojice Collective Loss of Memory. Ovšem hvězdou představení je korejská tanečnice Hyaejin Lee, kterou jsme už mohli vidět v epizodní roli v předešlé inscenaci RootLessRoot – v Europiu.

Působí již svým asijským typem, který nás Evropany oslovuje až magicky, jako maska. Především je to tanečnice bez jakýchkoli výrazových předpokladů; vrhá se do nejbizarnějších pohybů těla, nejbizarnější mimiky, pouští na špacír nejpodivnější nápady svého těla a myslí, je jako posedlá, jako samuraj, je jako z plastelíny, je jako metamorfozující hmyz. Je to, po čem toužil Edward Gordon Craig a co jsme dosud pokládali za nespílitelnou utopii – Hyaejin Lee je Craigova „ideální nadloutka“!

Kdesi v prvních úvahách tvůrců nad touto postavou byla – jak se Jozef Fruček svěřil novinářům – Innana, sumerský předobraz ústředních ženských božstev Východu. Jako všechna archaická božstva byla

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

ztělesněním protikladů. Také tanečnice Hyaejin Lee je ztělesněním protikladů, které jí nadouvají a kroutí tvář, které činí její tělo jednou ostrým sekáčkem, jindy nafukovacím balonem. Vskutku, vyzářuje z ní až cosi nadlidského, numinózního a prastarého. Je to příroda ve svých strašlivých protikladech.

Muži kolem ní zneuctují její doširoka rozevřená, elastická, přizpůsobivá ústa. Němý výkřik bolesti, neslyšný hlas, tlumočí za ni jeden z mužů. Jiný muž jí cpe do úst bílou papírovou buničinu, její ústa pak vypadají jako upíří. Papír si nappou do pusy všichni, co z toho vyplývá??? – Vyplýnula z toho další vychytaná taneční variace.

Styl RootLessRoot klade na tanečníky velké nároky a dovoluje jim se virtuózně předvést. Tato virtuozita ovšem také přináší spoustu rozhojňujících tvarových objevů čili emocionálních významů. V tomto systému pohybů, působí tanečníci zcela přirozeně, jsou v souladu s přirozenými instinkty a spontánními reakcemi pohotového a odhodlaného těla.

Kompoziční strategie tohoto díla je jednoduchá a účinná. Choreografové vytvářejí silné individuální výpovědi ve spolupráci s tanečníky, sóla a dua, která k sobě bez obalu přirážejí, ať si sama dělají navzájem ozvěnu. Velkou pomocí je jim nízká světelná hladina. Husté šero, které na jevišti vládlo, vydražovalo i znejšřovalo cokoli, co se v něm na jevišti objevilo. Tato choreografická kompozice by se mohla jmenovat: „to, co vystupuje ze tmy“. Jak se máte o přeludy ze tmy kriticky otřít? Tvůrci tak beztrně házejí divákům návnadu na udici (sežrali jsme to i s navijákem).

You are not the one who shall live long

Zuzana Smugalová, <https://blogotanci.blogspot.com/>, prosinec 2016

Jen o den dřív, než začala série „ultimáckých“ představení v Arše, se konala premiéra nové inscenace v produkci souboru DOT504. Tvůrčí tým RootlessRoot Company (tandem Jozef Fruček a Linda Kapetanea) patří mezi téměř kmenové autory skupiny. Od jejich první spolupráce se těleso začalo profilovat jako fyzické taneční divadlo nezastírající vliv choreografického stylu Wima Vandekeybuse, v jehož souboru oba tanečníci působili.

V průběhu let jejich práce prošla vývojem, díky kterému dokázali nalézt inscenační i pohybovou osobitost, která je přes stín vlámského guru přenesla. Přesvědčilo o tom jejich poslední samostatné dílo *Europium* uvedené v rámci zahájení letošního Tance Praha 2016 stejně jako aktuální premiéra 23. listopadu vytvořená pro DOT 504 *You Are Not the One Who Shall Live Long*. Oba tituly se zařadily do repertoáru divadelního prostoru Jatka78.

Tím nejzásadnějším znakem tvorby RootlessRoot Company je formálně kvalitní práce po stránce choreografického řemesla s provokujícím obsahem oscilujícím mezi deviací a anarchismem.

Přiznejme si otevřeně, donedávna platilo (a mnohá odborná či laická veřejnost to tak vnímá stále), že pokud jdete na RootlessRoot Company, je to pracovní, nebo se vám nechce koukat doma večer na telku. Nebo to vždy byl opravdu váš šálek kávy? V tom případě si ji po červnovém Europiu dám s vámi. Dá se totiž konstatovat, že v Europiu se podařilo tvůrcům překročit vlastní stín a nalézt skutečnou vyváženost mezi hodnotou závažnosti sdělení a prostředky, kterými jej sdělují. Stále je to sice přehlídka absurdity paradoxů, ovšem už vystavěná do skutečné show bez perversity, která drží diváky v napětí od začátku až do chvíle, než skutečně fyzicky opustí divadelní sál. Co se v Europiu snaží autoři sdělit? Že se umělec cítí omezován... penězi? Nebo těmi, kdo o nich rozhodují? Diváky? Nebo fungováním západní civilizace vůbec?

Už podle názvu nové premiéry je jasné, že *You are not the one, who shall live long* idealisticky volně

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

navazuje, nicméně zásadní rozdíl nacházíme v daleko střídmějším využití inscenačních prostředků. Minimalistická scéna stavící pouze na světelném designu (*Periklid Mathiellis*), těžiště pozornosti fokusuje především samotné tanečnický a jejich charakterů v roli. Do obsahové podstaty i atmosféry diváky zavádí tok abstraktně působících myšlenek, naznačující vnitřní pustinu způsobenou vnější prázdnotou. Beznaděj i rezignaci odvrácené strany Měsíce. *Pavel Mašek* je dokonalým představitelem destruktivního „já“. Oproti němu stále přežívající „ještěř“ plný jedovatého odpadu z lidských charakterů (*Nathan Jardin*) a „zapomenutý“ (*Knut Vikstrom Precht*), lehce ovladatelný přes základní potřeby. Naděje a krása ztracené v kanálové stoce jsou představovány Korejkou *Hyaejin Lee*. Její výrazný obličej, vlastně celá její expresivně pojatá postava se stává dokonalým výtvarným aspektem choreografie. Vnímáme lehkou politickou a sociální kritiku společnosti stejně jako zvýraznění sobeckosti vlastních potřeb, ať už je to láska, sex nebo peníze.

Choreografie ubíhá na vlně hudebního ambientu (*mastroKristo*), kterým se jen prohlubuje pocit bezčasí celé situace. Ve chvíli, kdy se akce vrací na začátek, nastává logický konec, nicméně tvůrci jej prodlužují do absurdního pocitu ignorace, jehož opodstatnění zprvu uniká. Dá se říci, že timing konce respektive epilóg choreografie, je záležitostí zásadního přehodnocení vlastního osobního postoje autora i diváků tohoto jinak kompaktně působícího a silně angažovaného díla.

Depresivní drama se naštěstí obejde bez nechutností a dá se skutečně vnímat pouze přes taneční stránku věci.

Taneční jazyk využívaný *RootlessRoot* se stejně jako u *Europa* přenesl přes „belgickou školu“ a rozvíjí se svou vlastní cestou. Zaznamenáváme snahu zpracování pohybového detailu přes prostorovou linearitu kombinovanou plynoucí energií kinetické nekonečnosti. Zásadním je v tomto směru v představení aspekt deformace jako výrazový i pohybový princip. Deformace, která vlastně ani není metaforou, ale skutečným zobrazením pokřivenosti tohoto světa. Ignorace nebo zavírání očí nepomůže, není to mystifikace.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016
(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

přehled finančního majetku získaného v roce 2016

-
- z dotací a grantů z veřejných finančních prostředků
 - z darů a jiných příspěvků
 - z vlastní činnosti v oblasti kultury a umění
 - z podnikání mimo oblast kultury a umění (popř. z vedlejší či doplňkové činnosti)
-

Příjmy

grant Magistrátu hl.m.Praha	870 000 Kč
MKČR	330 000 Kč
Nadace život umělce - You are not the one	15 000 Kč
vlastní finanční vklad žadatele (výnosy z projektu)	489 255 Kč
z dalších obchodních aktivit – DOT classes	65 196 Kč
PŘÍJMY CELKEM	1 769 451 Kč

roční účetní závěrka a zhodnocení základních údajů 2016

- výrok auditora k roční účetní závěrce, pokud byla auditorem ověřována

Účetní závěrka byla sestavena v souladu s vyhl. č. 504/2002 Sb. Občanské sdružení DOT 504 je rozpočtovou organizací a hospodaří s vyrovnaným rozpočtem. Účetní závěrka za rok 2013 nebyla auditována.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2016
(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

položkový přehled příjmů a výdajů v roce 2016

Výdaje

honoráře výkonným umělcům	630 158 Kč
technické zabezpečení	70 650 Kč
produkce, kostymér, repetice, lekce	333 570 Kč
nájemné	166 541 Kč
výkony spojů	1 513 Kč
doprava	249 930 Kč
ubytování	94 634 Kč
diety	100 680 Kč
kostýmy, rekvizity, ostatní	27 484 Kč
náklady na propagaci	94 291 Kč
Náklady na projekt CELKEM:	1 769 451 Kč

Příjmy

grant Magistrátu hl.m.Praha	870 000 Kč
MKČR	330 000 Kč
Nadace život umělce - You are not the one	15 000 Kč
vlastní finanční vklad žadatele (výnosy z projektu)	489 255 Kč
z dalších obchodních aktivit – DOT classes	65 196 Kč
PŘÍJMY CELKEM	1 769 451 Kč